

Και...
είδα

Η «Ομάδα Ε» μάς κάλυψε στις εκδηλώσεις «των Εγκαίνων

του Ναού των Ελλήνων, που για πρώτη φορά πραγματοποιείται (sic) εδώ και 2.000 χρόνια, καθώς επίσης και τον 10ο επιτάφιο αγώνα προς τιμή του Μ. Αλέξανδρου για τα 2.334 χρόνια από τον θάνατό του». Περιγράψουμε όσα είδαμε και ακούσαμε, αφήνοντας τα σχόλια σε εσάς...

ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΤΑΧΙΑΙΟΥ

Ο δρόμος από το κέντρο για τη Γαλήνη του Ωραιόκαστρου έμοιαζε ατελείωτος. Χάρη στις οδηγίες των διοργανωτών εντόπισα αρκετά εύκολα την πινακίδα «Ναός Ελλήνων» και βρέθηκα σε μία αυλή, όπου πάρκαρα. Από κάπου ερχόταν ο ήχος ενός μονότονου τραγουδιού. Ένα άσπρο αντίσκηνο τράβηξε την προσοχή μου. Μπήκα μέσα και άρχισα να φωτογραφίζω ασπίδες, θώρακες, μάσκες, σανδάλια, όλα αρχαιοελληνικά. Βλέποντας τα αγάλματα, τις επιγραφές και τις γεωμετρικές γραμμές των κτισμάτων, κατάλαβα ότι μπήκα σε έναν κόσμο που βρίσκεται πιο μακριά και από το σουρεαλισμό...

Ο Ραδάμανθος και η Υπατία. Πλησιάζοντας προς το «Ναό» κατάλαβα ότι το τραγούδι δεν προερχόταν από cd αλλά από δύο τραγουδιστές, ο ένας εκ των οποίων έπαιζε κρουστό. Ένας πευκοντυμένος κύριος, τον οποίο αργότερα μου σύστησαν ως «Ραδάμανθο της δραματικής

Θυρανοίξια «Ναού των Ελλήνων»

Δωδεκαθεϊστές έστησαν στο Ωραιόκαστρο το δικό τους τόπο λατρείας

σχολής», απήγγειλε με στεντόρεια φωνή στίχους, δημιουργώντας ατμόσφαιρα υποβλητική. Αν δεν ήταν μέρα μεσημέρι, θα μπορούσα και να αγριευτώ. «Ελευθερία, γρήγορα!», πρόσταξε ο Ραδάμανθος τη μία από τις τέσσερις ηθοποιούς που έκαναν πρόβα για το δράμα, το

οποίο θα παρουσιαζόταν στις 7 το απόγευμα. Θα προηγούταν ο «αγώνας τιμής προς όλους τους Θεούς του Ελληνισμού, τους Ήρωες, τους προγόνους και ιδιαίτερα προς τιμήν του Μ. Αλέξανδρου για τα 2.334 χρόνια από το θάνατό του, που γίνεται από την Ομάδα Εψιίλων κάθε

χρόνο εδώ και δέκα χρόνια». Κάθε χρόνο δηλαδή γιορτάζονται τα 2.334 χρόνια από το θάνατο του Μ. Αλέξανδρου. Πριν από τον αγώνα υπήρχε «τιμητική εκδήλωση προς τη Θεά Νίκη και του (sic) ημίθεου και ήρωα Ηρακλή, προστάτη των αθλητών και προπάτορα των Μακεδόνων,

με όρκο των Αθλητών». Μετά τον αγώνα, τις σπονόμες και τις διακρίσεις θα ακολουθούσε γεύμα των αθλητών, ενημέρωση των επισκεπτών, χαιρετισμοί και η σεμνή τελετή θα ολοκληρωνόταν με θρησκευτικά δράματα και θεατρική παράσταση. Υπεύθυνος για όλα αυτά, καθώς και για το χώρο και την «Ομάδα Ε» ο Αριστοτέλης Κακογεωργίου, πρόεδρος του Συλλόγου Μαραθωνίου Β.Ε. (sic).

Ο «μαραθώνιος του Αριστοτέλη». Μέχρι να έρθει ο διοργανω-

τής, μιλάμε με τον κόσμο που έχει έρθει από Αθήνα, Κρήτη, Κοζάνη, Πτολεμαΐδα. Ο Συμεών Ρόμπες, μαραθωνοδρόμος, παλιός πρωταθλητής στο δίσκο και το ακόντιο, έχει έρθει, για να τρέξει σήμερα στο «μαραθώνιο του Αριστοτέλη». Μιλά με τον Δημήτρη Μαργακό, ο οποίος είναι ποδηλάτης από το 1946 και φυσικά θα τρέξει στο «μαραθώνιο του Αριστοτέλη». Η Αναστασία Φιλιππίδου βοηθά στη διοργάνωση και γι' αυτό δεν μπορεί να συμμετάσχει. Και εκείνη είναι παλιά αθλήτρια. Μου εξηγεί ότι οι αθλητές είναι πιο δεμένοι με την αρχαιότητα απ' ό,τι όσοι δεν γυμνάζονται. «Κυρία Αναστασία, παγώνια είναι αυτά που ακούγονται», ρωτώ. «Ναι, περίμενε κιόλας, θα σου δώσω φτερά», μου λέει. Επιστρέφει με τρία φτερά παγωνιού. Λίγα λεπτά αργότερα ο «κύριος Αριστοτέλης» μου θυμίζει ότι το παγώνι ήταν σύμβολο της Ήρας. Μία νέα κοπέλα κόβεται παραδίπλα. Ρωτώ το όνομά της. «Να πω το κοσμικό», ρωτά. Κάγελο εγώ, δεν έχω απάντηση. «Να πεις ότι το όνομά σου είναι Υπατία», λέει η Αναστασία. Υπάρχει και αγάλμα της στο χώρο.

«Να μορφώσουμε τους πολιτικούς»

Ο Αριστοτέλης Κακογεωργίου, εξαιρετικά αθλητικός και μυώδης για τα 71 του χρόνια, ευδιάθετος, περιμένει τους 80 αθλητές που έχουν δηλώσει συμμετοχή στο σημερινό αγώνα. Μαραθωνοδρόμος, μιλά για τους αγώνες στους οποίους έχει τρέξει σε όλο τον κόσμο, ενώ παραπονιέται, επειδή η πολιτεία αδιαφορεί για εκείνους που οργανώνει ο ίδιος. Μιλά διαρκώς, κάνοντας συνέχεια αναφορές σε θεούς, ημίθεους, ήρωες και θνητούς. Προσπαθώ να βγάλω μία άκρη μέσα στον κόσμο της μυθολογίας του κ. Αριστοτέλη. Μαθαίνω ότι η «Ομάδα Ε» ιδρύθηκε από τον ίδιο στο Ντίσελντορφ το 1962 και από το 1994

υπάρχει στην Ελλάδα «με αναγνώριση από το πρωτοδικείο». Όσο για τη χρησιμότητά της: «Ο ελληνισμός είναι εγκαταλειμμένος. Εμείς μέσα από τη δράση προσπαθούμε να δημιουργήσουμε έργο. Οι περισσότεροι πολιτικοί δεν είναι κατάλληλοι, μπορούμε να τους μορφώσουμε, να μάθουν ότι ο ηγέτης ανήκει στο λαό». Με ποιον τρόπο γίνεται αυτό; «Εμείς έχουμε μελετήσει πολλή, τους μεγάλους Έλληνες ηγέτες». Δέχομαι καταιγισμό πληροφοριών για τον Μιθιόδη και τον Θεμιστοκλή, τον Λεωνίδα, τον Αλέξανδρο και την Ευρώπη. Μαθαίνω για την αλληγορία της Οδύσσειας, που «κάνεις δεν μας

εξήγησε τι ήταν το ταξίδι αυτό». Μαθαίνω για τις εκδηλώσεις αλλά και τις διαφωνίες των «αρχαιοπρεπών» ή «ελληνοήρωνών» ομάδων. Ο κ. Κακογεωργίου δηλώνει περήφανος για τα σημερινά θυρανοίξια, «τα πρώτα μετά από 2.177 χρόνια, από το 168 π.Χ., τότε που έγινε η μάχη των Μακεδόνων και σκηβώθηκαν οι Έλληνες από τους Ρωμαίους». Είναι έτοιμος να βουρκώσει. Η συζήτηση έρχεται στο Βυζάντιο. «Τότε απαγορεύτηκε ακόμη και το όνομα 'Έλληνα', έγινε βρισιά, σήμαινε το νωθρό». Είναι έτοιμος να ξαναρχίσει τη βουτιά στην ιστορία και τους μύθους. Είναι ώρα να φύγουμε...

